

Zgodba o mišji kocini

Zima. Čaka nas blok ura fizike. Sredi noči. Pardon, ob 7.10 zjutraj. Zloglasna

učilnica 035. Odklenejo se vrata in zbrani pred njimi vstopimo in se posedemo v klopi. Znameniti profesor z dolgimi sivimi brki se še nekaj trenutkov pomudi v kabinetu.

V tistem času smo obravnavali nekaj inkrementalno majhnega. Kar se spremeni samo za malenkost v delčku časa. Zelo zelo malo. Sošolec v klopi za mano me potrepnja po rami in zašepeta: »S sabo imam vzorec!« »Česa?« vprašam. In mi pokaže škatlico za vžigalice. Nisem razumel. Potem jo malo odpre. Čisto malo. Ničesar ne opazim. Seveda, bal se je, da bi prišla ven. Obrnem se čisto nazaj, da bi bolje pogledal: »Kaj imaš?« »Vzorec za demonstracijo!« Še zmeraj mi ni čisto nič jasno. Potem le izdavi: »Mišjo kocino. Ampak je še na svoji lastnici. Je bila prilika doma in sem jo shranil za danes, da bomo videli koliko je to *mišja kocina*. Zdaj pa se mi ne zdi več tako pametna ideja, pokazati jo profesorju.« »Nič ne skrbi, jo bom jaz pokazal,« sem bleknil, še preden sem dobro premislil. In sem škatlico vzel prijatelju iz rok in jo dal pod mizo. Po glavi so se mi podili scenariji, kako naj izpeljem zadevo. Pri profesorju namreč ni bilo šale. Ob neki priliki (ko so naši pridni košarkarji pomagali *müjvati* sotrpine iz prvega letnika), nam je namreč držal pridigo in med drugim je padla tudi izjava: »Fkrotili smo mi že hüjše lêve kak ste vi!« In tuhtam naprej. Miška pa v škatlici škrablja. Ves poln adrenalina sem še zmeraj odločen, da izpeljem načrt pokazati miško profesorju. No, potem je vstopil. Mrkega obraza. Ostra, hitra hoja do katedra. Odloži stvari in takoj preide k stvari. K novi temi, ki jo moramo po učnem načrtu predelati. Na tabli nastaja slika. Idealen krog, narisano prostoročno, brez šestila. Moja prej tako velika vnema pokazati *mišjo kocino* profesorju naglo pojema. V tistem je potrkal na vrata in vstopi črno lasa sošolka iz prve vrste, ki si je skoraj vsako jutro vzela *akademskih četrt*. Profesorjev obraz se še dodatno zmrača. Ni trpel zamudnikov. Ob tem sem tudi sam spoznal, da danes pač ni dan za demonstracije »zelo zelo

malih delčkov, velikih kot *mišja kocina*« v naravni obliki. In sem vrnil *mišjo kocino* z njeno lastnico vred prijatelju v zadnji vrsti. Bledo me je pogledal in vprašal »A ne boš...?« »Ne!« sem izdaval. Moja prej tako velika želja pokazati *mišjo kocino* me je čisto minila. Slika na tabli raste, treba je pohiteti s prerisovanjem v zvezek. Nobeden od naju s prijateljem ni zbral dovolj poguma, da bi naredila uro drugačno, bolj naravno.

In blok ura je minila. Miška je odpotovala nazaj na Goričko, nekateri v našem razredu pa tako nikoli ne bodo zvedeli, koliko je pravzaprav za *mišjo kocino*.

Tadej Kumin